

In het voetspoor van een ander daglicht

Yvonne van Ieperenburg

uitgeverijdevrijheid.nl

In het voetspoor van een ander daglicht

Uitgave: november 2024

Auteur: Yvonne van Ieperenburg

© Yvonne van Ieperenburg

Grafisch ontwerp boekomslag:

Martien Kooy, mkdesign-it.nl

ISBN: 9789083466385

Nur code: 728

Dit is een uitgave van:

Uitgeverij de Vrijheid

Uitgeverijdevrijheid.nl

Disclaimer

Dit boek is gebaseerd op werkelijk meegemaakte ervaringen, tijdens mijn pelgrimstocht. Om de privacy van personen te waarborgen zijn sommige namen gefingeerd.

Niets is wat het lijkt...

Dankwoord

Voor alle vrouwen vóór mij.

Met dank aan mijn moeder. Van haar ontving ik mijn eerste dagboek op negenjarige leeftijd. Het veilige dagboek waar ik mijn emoties en ervaringen aan durfde toe te vertrouwen.

Voorwoord

Alsof iemand mij stevig door elkaar rammelt.

Een bliksemschicht schiet door mijn lijf, adrenaline bruist in mijn aderen, alle ruis is uit mijn oren verdwenen, mijn hartslag gaat tweemaal zo snel als een minuut geleden, het vuur flonkert in mijn ogen. Ik zit op het puntje van mijn stoel en luister ademloos.

Het is april 2013. Tijdens een verjaardag vertelt een man over zijn pelgrimage naar Santiago de Compostella. Meteen voel ik dat ik deze zomer zes weken ga wandelen. In de dagen erna meld ik me bij het Nederlands Genootschap van Sint Jacob in Utrecht. Van de vriendelijke en geduldige vrijwilligers krijg ik informatie en verschillende tips voor het maken van een pelgrimstocht. Ik kies voor de meest bekende en tevens de meest drukke route: Camino Francés. Ook ontvang ik mijn pelgrimspas, mijn Credencial de Peregrino.

Via het reisbureau boek ik een ticket naar Biarritz.

Alle voorbereidingen zijn klaar, mijn rugzak is ingepakt, mijn schoenen zijn gepoetst.

Het is tijd om op pad te gaan...

De maand juli...

Zaterdag, 20 juli

De wekker gaat om 4.00 uur en de adrenaline schiet door mijn lijf. Nu gaat het écht gebeuren. Twee vrienden zetten me twee uur later af op Rotterdam Airport. Bij het inchecken lees ik op het beeldscherm dat mijn rugzak net zeven kilo weegt. Ik ben benieuwd hoeveel gewicht er onderweg tijdens het wandelen nog bijkomt. Met z'n drieën zitten we de tijd uit tot ik naar de gate kan. We hebben de grootste lol over van alles en nog wat. We lijken wel een stel op hol geslagen pubers. Zijn dit de zenuwen?

Van andere vrienden en familie ontvang ik veel lieve wensen. Ik schiet toch even vol van een appje van mijn dochter Céline: *'Lieve mama, een hele goede reis en geniet van al het moois dat je onderweg tegenkomt. De hoogste tijd voor jezelf! Ik denk aan je de komende tijd. Liefs en een dikke knuffel.'*

Dan gaat de gate open en ik stap aan boord. Nog geen anderhalf uur later land ik in een andere wereld, Biarritz. Het is er zomers warm. Een shuttlebus is de verbinding naar Bayonne. Als ik de pijpen van mijn afritsbroek afhaal en even de andere kant op kijk, mis ik de shuttlebus. Samen met ene Rob wacht ik een half uur op de volgende bus. Het gesprek gaat over hoe je je kunt openen, zodat je makkelijk met anderen contact maakt. Het is wonderlijk dat je snel alles deelt zoals leeftijd.

'Zo jong had ik je niet ingeschat,' zegt hij.

Mooi, zo'n begin.

Voor één euro brengt de bus mij in bijna een half uur naar Bayonne. Het is inmiddels tegen elven. Bij aankomst op het treinstation zie ik de trein naar Saint-Jean-Pied-de-Port op hetzelfde moment vertrekken. De volgende trein vertrekt pas halverwege de middag. Oeps. Dan bel ik Huberta, in Saint-Jean, om te vertellen dat ik later aankom dan gepland.

Het is mijn eerste overnachtingsherberg waar ik voor alle zekerheid een bed heb gereserveerd. Het is geen probleem. Op haar advies bezoek ik de binnenstad van Bayonne.

Ik kan me er druk om maken dat ik én de bus én de trein heb gemist, maar ik kan het ook omdraaien. Nu is er de gelegenheid om de stad te bezoeken.

Ik praat hardop en lach in mezelf. Het voelt als een goed teken. De temperatuur is opgelopen tot ver boven de dertig graden. Puffend loop ik met mijn rugzak naar de Cathédrale Sainte-Marie de Bayonne. Daar ontvang ik mijn eerste stempel in mijn Credencial. Op het nieuws wordt een waarschuwing afgegeven dat tot en met aanstaande dinsdag de temperaturen tot veertig graden stijgen. Het is een lange zit tot de trein naar Saint-Jean vertrekt. Ik hang nog een tijdje op een bankje in het park in de schaduw. De boemeltrein doet zijn naam eer aan. Anderhalf uur lang rijdt hij rustig door het eindeloze landschap. Het gebied oogt lieflijk en ruim. Verder naar het oosten zie ik hogere bergen. Op het gestaag bonkende geluid van de trein, geniet ik volkomen ontspannen van het geweldige uitzicht. In Saint-Jean-Pied-de-Port stappen meerdere pelgrims uit. In een lange rij, ieder verzonken in eigen gedachten, lopen we zo'n tien minuten naar het Accueil Office voor de eerste officiële stempel.

Tegenover het bureau ligt de herberg l'Esprit du Chemin. Bart, mijn leraar intuïtieve ontwikkeling bij het Essence College, tipte mij dit adres. Ik word er vriendelijk en warm ontvangen door Huberta in haar schone en gezellige herberg. 'Oh ja, Bart...', lacht Huberta.

Een mooie start van mijn Camino.

We logeren met vier vrouwen op een kamer: de Zuid-Koreaanse Sunny, de Duitse Helga, de Nederlandse Ans en ik. Op mijn kussen vind ik een paar zuurtjes en een vierkant, handgeschreven papiertje met de tekst: *Welkom Yvonne.*

Ah, dat voelt goed.

Tijdens de voorbereidingen thuis, is mij verteld dat je bij aankomst in een volgende herberg eerst lekker gaat douchen. Daarna is het handig om je gedragen kleding een sopje te geven. Een sopje voor mijn kleding van vandaag lijkt qua het geringe aantal wandelkilometers niet nodig. Wel qua hoeveelheid zweet. Na een frisse douche, ben ik meteen weer doorweekt. Nou ja, het is niet anders. Mijn shirt en sokken spoel ik uit onder de kraan en hang ze buiten aan de waslijn. Ik mag er wel aan denken om vanavond de was weer binnen te halen.

Het lijkt erop dat mijn menstruatie na lange tijd afwezigheid weer op gang gaat komen. Is het de overgang, de verandering van omgeving, het warme weer of iets anders? Lekker dan. Daar heb ik niet op gerekend. Huberta en een Nederlandse vrijwilligster, Annelies, willen eventueel op zolder zoeken naar iets van stoffig maandverband. Mwah, dat is nou niet echt mijn ding. Bij de Carrefour koop ik een doos tampons. Dat lijkt me genoeg voor de komende week, mocht het doorzetten. Hier, in Saint-Jean-Pied-de-Port, is het startpunt van mijn onderneming.

Ik loop door het dorpje en heb er een goed gevoel bij. In de oude smalle straatjes hangt een heerlijke kruidenlucht. Ik ruik overal de voorbereidingen voor het avondeten. Bontgekleurde bloembakken sieren de ramen en deuren. In l'Esprit du Chemin zitten we die avond met uiteindelijk achttien man buiten aan tafels aan het diner. Het zijn pelgrims uit zeven landen: Zuid-Korea, Duitsland, België, Frankrijk, Spanje, Puerto Rico en Nederland. Voor het eten gaat er een dienblad met kleine glazen rond. We kunnen kiezen uit een witte zoete streekwijn of een rode wijn uit Porto. Er wordt getoost op een 'buen camino.' Het ijs is gebroken. Dan volgt een spel. Een denkbeeldige bal gaat rond. Degene die de bal vangt, wordt uitgenodigd te

vertellen waar hij vandaan komt, wat zijn naam is en met welk doel hij de Camino gaat lopen.

Als de bal mijn kant op komt vang ik hem met een bonzend hart. Waar ik vandaan kom en wat mijn naam is weet ik wel. Maar met welk doel loop ik eigenlijk de Camino? Als mijn hart langzaamaan kalmeert, komen de woorden:

Ik ben op zoek naar de liefde in mijzelf.

Door de vrijwilligsters is een smaakvol en goed vullend driegangenmenu klaargemaakt: uiensoep, pasta met saus, groenten, sla, wijn, en yoghurt met kersen als dessert. Dan nog herbal tea. Het is een heerlijke afsluiting van mijn eerste dag. In een ander, hoger gelegen deel van de tuin staat een grote metalen piramide met kleine openingen. Je kunt er een balletje doorheen duwen met daarin een papiertje met de reden(en) waarom je de Camino wilt lopen.

Morgen ga ik naar Orisson. Meerdere mensen blijken deze keuze te hebben gemaakt om de relatief korte afstand van ongeveer tien kilometer te lopen. Vooral omdat het de eerste dag is en de route nogal steil is. Deze overnachting heb ik ook gereserveerd. Om 22.00 uur moeten wij pelgrims stil zijn. We hebben onze rust en slaap hard nodig. Het licht gaat dan ook uit. Zwetend lig ik boven op mijn nieuwe lakenzak.